

ובנו, ואין לו שום תקנה, ונותנין כח בכתב-ידים, ועל-ידיהם הם גוזרין שלא יהיה תקנה לכתבים שלנו, כי אם לכתבים שלהם, וישראל יהיו מברחים ללמד כתב שלהם, ועל-ידיהם גוזרין גם-כן לגרש בגוי-ישראל ממקום הישוב, שנתחשבו שם ישראל כבד, אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם. כי הסמיכה שמומכין את הרב והקתב, הם מבחינה אחת, כי הסמיכה גנדים, כמו שכתוב (דברים טז): והושע בן נון מלא רוח חכמה, כי סמך משה את ידיו עליו. והוא בחינת הקתב, בחינת יד מותקת, כי הקתב הוא גס'רן מבחינת חכמה, כי אוחיות הקתב, בהם נבראו כל העולמות, כמו שכתוב (תהלים טז): בדבר ה' שמים נעשו וכו', והכיב (שם טז): כלם בחכמה עשית. כי יש בכל אות ואות חכמה, שחכמה חכמתו והפרד שהאות הוא יהיה בחמונה זו, ועל-ידו יהיה נברא זה העולם באות החמונה ולהתנהג באותו התנהגה שיש באותו העולם, וכן שאר העולמות בחמונה והתנהגה אחרת, על-ידי חמונה אות אחר, כי בן גזרת חכמתו יתפרד. וכשהתקם הראוי לסמיכה נספך בשם רבי, שהתנהגו בחחינת משפטי אמת כג"ל, אזי על-ידי הסמיכה, שאזי מקבל חכמתו מבחינת יד ה', בחחינת: והושע בן נון מלא רוח חכמה וכו' כג"ל, אזי מביא הארה וכן בכתב-ידנו, שהוא גס'רן מבחינת חכמה כג"ל, בחחינת (תהלים סא): הכל בכתב מיד ה' עלי השביל; שעל-ידי השכל שמקבל מיד ה', שזה בחינת סמיכה, על-ידיה מביא הארה וכן בכתב כג"ל, וזה בחינת (דברים יא): ותחז עליהם הרוח והמה בכתובים; שעל-ידי שנסמכו אזי וקבלו הרוח חכמה, על-ידיה מביאו הארה בכתובים, תנו בכתב-ידנו כג"ל, ואזי לא די שאין כתיב-ידנו נקנע למשפטים, אלא אפלו שכל משפטי הנהגות שלהם, כלם על-ידי כתיב-ידנו, בחחינת (תהלים עב): לעשות בהם משפט בתוב. אבל בשמסמיכין רבי שאינו הגון, על-ידיה נחלש כתיב-ידנו, ונותנין תקנה לקתב שלהם, וכל המשפטים צריכים להיות על-ידי כתבים שלהם דוקא, שהוא בחינת משפטים כל דעוים, בחינת משפט מקבל כג"ל. ועל-ידיה גוזרין לגרש ישראל ממקום שנתחשבו כבד, כי במקום שישראל ישבין שם מקבד, אפלו בחינת-לארץ, הוא בחינת קדשת ארץ-ישראל, בחינת (דברים יא): מקדש מעט; כי על-ידי שישראל ישבין שם, נתקדש האויר בחחינת אוירא דארץ-ישראל. כי על-ידי כתיב-ידנו נתקדש האויר, בחחינת אוירא דארץ-ישראל מחכים (כ"ג קמ"ו: וזר פ"ח דף ר"ח ובתקון כ"ב), כי הקתב הוא בחינת אוחיות מתכימות, ועל-ידי תנועות תקלמוס באויר בשעת כתיבה נתקנים בחינת האוחיות מתכימות בתוך האויר, ועל-ידו נתקדש האויר בחחינת אוירא דארץ-ישראל מחכים; ועל-ידי שפוגמין בכתב-ידנו על-ידי הסמיכה שמומכין רבי שאינו הגון כג"ל, על-ידיה מגרשין ישראל מן הישוב, ממקום שישבו שם מקבד, שהוא בחינת אוירא דארץ-ישראל כג"ל, ומגרשין אותם משם אל מקום

מקבד שמטה, שאין שם שום קדשה, כי לא ישבו שם ישראל מעולם כג"ל:

ג ועל-ידיה נלקח ממנו חכמה מהלכוי גלגלי הרקיע לידע כל החשמונות ועמידות הפאין על-ידי גלגלי הרקיע, ונקסר להם. כי מתחלה זאת החכמה נקסרה רק לנו, כמו שכתוב (דברים ט): כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים; ודרשו רבותינו וקרום לברכה (שם ט): איזו חכמה ובינה שהיא לעיני העמים היא אומר, זה הישוב תקופות ומעלות, כי יש בזה שכל, שישאר הסוד אצלנו אף-על-פי שמודיע להם החכמה, כי בודאי צריך להודיע להם החכמה, כדי שיהיו מתחמטנו שאנו יודעין חכמה זו, כמו שכתוב: כי הוא חכמתכם וכו'; ואם-כן, מאחר שמודיעין להם, אינו סוד, כי הלוא גם הם יודעין, אך יש בזה שכל, שיכולין להודיע להם החכמה ואף-על-פי-כן ישאר הסוד אצלנו. וזה בחינת: כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים - לעיני העמים דוקא, דהינו שהיא רק לעיני העמים בשעה שמודיעין להם, וכתב אחר-כך אינו יודעין כלל, רק יודעים שהסוד אצלנו, כי אין אנו מודיעין להם זאת החכמה בעצמם, שהיא סוד העבור, רק שיש בזה שכל, שיכולין להראות זאת החכמה לעיניהם לבר, למען ידעו שזאת החכמה היא אצלנו, אבל עצמם סוד החכמה ישאר אצלנו. וזהו בחינת סוד העבור, שאינו נקסר רק לגדולי הדור, שיש להם נשמות גדולות, כי תהלכות הגלגלים הוא על-ידי שכליים, שהם המלאכים, וכל גלגל ונלגל יש לו שכל מתקד, דהינו מלאך שמתנהג על-ידו, ועל-ידיה הוא השתנות הלוך הגלגלים, שזה הגלגל מתקד בתוך ובינה הסדר, וזה הגלגל מתקד בשנה או יותר, ויש גלגל שצריך זמן רב בפה אלפים שנים עד שמוסב. והכל לפי השתנות השכליים, שהם משתנים לפי רחוקם מהעלה, ובמורכב מתנהגים הגלגלים. וכל אלו השכליים, כלם מקבלים מהפנימי הגולל, שהוא שכל הגולל, שהיא הנשמה שכלם מתנהגים על-ידי, בחחינת (איוב ט): ונשמת שדי תבינם - שהנשמה שופע השכל בהם, ועל-ידי הנשמה נקראת שמים, שהוא כלליות הגלגלים, כמו שכתוב (תהלים ט): וקרא אל השמים מעל - זו הנשמה (סנהדרין י"א); כי הנשמה הוא מנהיג הגולל של כל הגלגלים כג"ל, ועל-ידי הנשמה נקראת גלגלתא, על-ידי גלגלי הרקיע שמתנהגים על-ידיה, ועל-ידי אלו הנשמות הגדולות בקיאין בסוד העבור, כי מי יודע הנהגתם כמו הפנהגי, ואלו הנשמות הגדולות צריכין שיהיה להם גוף, בחחינות (ישעיה ט): פרי הארץ, בחינות אוירא דארץ-ישראל. כי כשהאויר מתקדש בחחינות אוירא דארץ-ישראל, אזי כל הפרות והתבואה תגדל שם, שמהם גוזן האדם, ומשם בא הטפה ורעיות - הכל הוא בחחינות ארץ-ישראל, ומשם נרקם הגוף בחחינות (תהלים ע"ב): רבמתי בתחיתות ארץ - בחינת ארץ-ישראל, ואזי הגוף בחחינת פרי הארץ, ואזי ראוי לקבל נשמה גדולה, בחחינת: וקרא אל השמים מעל - זה הנשמה; ואל

ואל הארץ - זה הגוף (ס' סטריד). כי הנשמה לפי הגוף; כשהגוף
 זה נזקק, יכול לקבל נשמה גדולה, וכן להפך. ועליון יש מדינות
 ששכלם עב ומגשם, וכן יש מדינות ששכלם נד וצלול, והכל
 לפי המדינה, לפי המון היצא ממנה. ועליון על ידי שנתגרשין
 מבחינת אורא דארץ ישראל על ידי בחינה הנ"ל, אזי אין יכולין
 להתרעם גופים זכים, ואין יכולין לקבל נשמה גדולה, ועל ידי זה
 נלקח סוד העבור מאתנו; וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה
 (סוכות ק"ב): והיתה ידי אל הנביאים החושים שוא וגו' בסוד עמי
 לא יהיו - זה סוד עבור; ובכתב בית ישראל לא יכתבו - זה
 סמיה; ואל ארמת בני ישראל לא יבואו - כמשמעו, הינו
 כנ"ל, בכתב ישראל לא יכתבו זה סמיה; הינו על ידי סמיה
 שמשמכין בשם רבי את שאינם הגונים, על ידי זה מתלשין
 כתב ישראל כנ"ל. וזהו: ואל ארמת ישראל לא יבואו; הינו
 שנתגרשין מבחינת אורא דארץ ישראל כנ"ל. וזהו: בסוד עמי
 לא יהיו - זה סוד העבור; שעל ידי זה נלקח מאתנו סוד העבור
 כנ"ל. וכל זה על ידי המותרות הנ"ל:

ד ועל ידי זה אין לו עצה שלמה לעולם, ומידי אינו יכול
 לתת עצה לעצמו, והוא תמיד מספס. כי כל
 עצותיו בבחינת עצות נקרות, עצת נשים, כי המנופת של
 המותרות עולה אל הלב, בבחינת (יחזקאל י"ז): העלו גלוליהם על
 לבם; ונעשה לבו מסנף כמו בית הכסא, שהוא מקום עצת
 הנשים, כמאמר רב עילש (יטו ס"ד): נשי כל מלי מסדרין
 בבית הכסא, ששם כל עצתם:

ה אך מי שכבר נשקע באלו המותרות, יש מים שהוא כסהר
 מואת המנופת, בבחינת (יחזקאל י"ז): ונרקתי עליכם מים
 מהוים ומהרתם מכל סמאומיכם ומכל גלוליהם אטהר אתכם;
 ואזי בא לעצה שלמה, בבחינת (ס' ס'): ולא יחצו לשתי ממלכות
 עוד, ולא יסמאו עוד גלוליהם; שעל ידי שנתקרו מנהגים
 והמנופת הנ"ל, על ידי זה: ולא יחצו לשתי ממלכות - בחינת
 עצות, כמו שכתוב (יחזקאל י"ז): מלכי ישראל; הינו שזוכה לעצה
 שלמה, כי על ידי המים הנ"ל נעשים אצלו עצות שלמות,
 בבחינת (ס' ס'): מים עמוקים עצה גלביאיש. ואלו המים הם
 בחינת מחלקת, בחינת (ס' ס') מי מריבה. ועליון מחלקת נקרא
 פלגתא, בחינת (תהלים ס"ה): פלג אלקים מלא מים; כי מכל מחלקת
 נעשה ספר, בחינת שאלות השוכות. כי המחלקת היא שאלה
 ונשיא, שמקשין ושואלין עליו, והוא שב בחשוכה, ועל ידי זה
 הוא משיב ומתריץ השאלה, ונעשה מנה בחינת ספר שאלות
 ותשובות. כי על ידי החשוכה, על ידי זה נחמדישים אצלו במה
 ספרים. כי יש כמה ספרים עקשו, וגם עתידים להיות עוד כמה
 ספרים, וכלם צריכים להעולם. ובתחלה, כשלא היה לו אמונת
 חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו כלא, כי היה מלעיג עליהם,
 כמו שכתוב (ס' ס'): עשות ספרים הרבה אין קץ ולתג הרבה
 וכי; דהינו שמלעיג על רבוי ספריהם, ואזי כלם כלא אצלו.
 וכששב בחשוכה על זה, אזי נחמדיש אצלו ככל פעם ספר, כי

חוזרים ונחשבים אצלו כל הספרים שבתחלה היו בעיניו כלא.
 והכל לפי המחלקת, כי הוא מסתכל ומתבונן בהמחלקת, מפני
 מה הם חולקים קד, באילו הדברים, ולא באפן אחר, ועל ידי זה
 מתבונן אוד לשוב בחשוכה ולתקן האמונת חכמים, כי משם
 נמשך המחלקת, על ידי שפגם באמונת חכמים. ולפי החשוכה,
 לפי המחלקת, כן הוא חוזר ושב אל אמונת חכמים, וכמו כן
 נחמדיש אצלו ספר, כי חוזר ונחשב בעיניו מה שיהיה בתחלה
 בעיניו כלא. וכן ככל פעם לפי המחלקת כן החשוכה, ששב
 וחוזר אל האמונת חכמים, וכמו כן נחמדיש אצלו ספר אחר, כי
 חוזר ונחשב בעיניו עוד איה ספר אחר, שבתחלה היה מלעיג
 עליו ויהיה בעיניו כלא כנ"ל. ועליון על ידי המחלקת נעשה
 ספר. וזה בחינת (ס' ס'): ספר כתב איש ריבי - שעל ידי ריב
 ומחלקת נעשה ספר. ויש צדיקי הדור, שאמנתם שלמה בודאי,
 ואף על פירי כן יש עליהם מחלקת, הוא בבחינת (שע"ת י"ז): והוא
 חסא רבים נשא וכו', (ס' ס') ועונותם הוא וסבלו; הינו שיש לו
 מחלקת בשביל העולם. ועל ידי המחלקת שיש עליו, על ידי זה
 מתקן האמונת חכמים אצל המוה"ק. ויש שיש עליהם מחלקת
 מחמת שאין להם אמונה בעצמן, ואינם מאמינים בהחודשי תורה
 שלהם שהם מחדשים, ואינם מאמינים שיש להם יתברך
 שגשועים גדולים מחדשים שלהם, ועל ידי זה שאין להם אמונה
 בחדשים של עצמן, על ידי זה הם מתרשלין בהחודשין שלהם,
 ועליון בא עליהם מחלקת, ועל ידי זה הם שבים בחשוכה,
 וחוזרים ונחשבים אצלו חודשין שלהם, וחוזרים ומחדשים, ונעשה
 מנה ספר. ולפעמים נעשה מנה ספר למעלה, שעל ידי זה שנה
 שואל ומקשה, וזה שב בחשוכה, ועל ידי זה משיב ומתריץ -
 על ידי זה נעשה ספר למעלה, בבחינת (מלאכי י"ז): אז נדברו ויאז
 ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר:

ו ועל ידי זה נמתקים כל הצמצומים, שהם הדינים. וכל
 מקום שיש איתו דין וצמצום, נמתק
 על ידי זה, על ידי תקון אמונת חכמים, שעל ידי זה נתרבו
 הספרים של התורה הקדושה. כי כל המתקוה של כל הצמצומים
 והדינים הוא על ידי השכל, כי כלם כמחשבה אהביריו. שהשכל
 הוא שרש הדינים, ושם נמתקים הדינים. כי אין הדין נמתק
 אלא בשרשו, וכל דין וצמצום צריך שיהיה נמתק בשכל השקד
 לו, שמשם שרשו. ויש לכל צמצום וצמצום שכל, שעל ידו
 נמתק. אך יש חכמה עלאה, שכל החכמות כוללים שם ומקבלין
 משם, ועליון שם נמתקים כל הדינים. כי בהשכלים פרטים
 אי אפשר להמתיק כי אם בה השכל דוקא השקד לזה הצמצום,
 שהוא שרשו; אבל על ידי בחינת חכמה עלאה שכלול מכלם,
 שם נמתקים כל הצמצומים וכל הדינים כלם. והתורה שהיא
 יוצאת מחכמה עלאה, כי אוריתא מחכמה עלאה נקמת (י"ד)
 בשלח ד' ס', ואין יכולה לקבל מחכמה עלאה כ"אם כשש"ה לה
 שלמות. ושלמות התורה היא על ידי תורה שבשכל, כי תורה
 שבכתב אין לה שלמות כ"אם על ידי תורה שבשכל, ועליון
 על ידי